

PERSOVERZICHT

Minister Deckers.

Onder het motto: „Nourri dans le Sésail” schreef de militaire medewerker van „Het Vaderland”:

„De benoeming van mr. dr. Deckers tot minister van Defensie” brengt géén groote verrassing. Onze politieke hoofdredacteur heeft reeds uiteengezet om welke politieke redenen men deze benoeming kon verwachten. Ook in militaire kringen werd zijn naam algemeen en sedert geruimen tijd voor dit ambt genoemd.

Op zich zelf is een dergelijke verwachting een voordeel: het is niet gunstig noch voor den betrokkene aangenaam, als zijn benoeming met algemeene verwondering begroet wordt.

Maar dit is zeker niet het eenige of voornaamste wat voor deze benoeming pleit.

Het is waar, de heer Deckers brengt geen uitgebreide militaire bagage mee — al trad hij sedert jaren in de Kamer als de militaire deskundige van de r.-k. partij op.

Men zou schertsend kunnen beweren dat daar dus niet veel voor noodig is. Ten onrechte, meenen wij. Die functie heeft hem verplicht zich in te werken in alle vraagstukken op militair gebied, voor zoover zij in de Kamer ter sprake kwamen, of gebracht moesten worden. Onoverkomelijk moet deze taak het Kamerlid Deckers niet geschieden hebben: een man, die zich voornamelijk door eigen studie zijn wetenschappelijke kennis en titels wist te verwerven, belangrijke ambten verkreeg en deze met eere kon vervullen, moest het ook op het gebied der militaire vraagstukken, die in de Kamer aan de orde komen, een heel eind kunnen sturen. Er zijn trouwens meer „burgers” geweest, die op militair of maritiem gebied een kunde en inzicht wisten te verwerven, welke zelfs aan tegenstanders eerbied afdwongen.

Het is o.i. echter niet het voornaamste voordeel. Ten slotte konden het toch in dit geval niet de militaire kunde en eruditie van den heer Deckers zijn, die zijn keus motiveerden, hoeveel zijn reputatie als militair adviseur daartoe ook moge bijgedragen hebben.

Het belangrijkste en grootste voordeel is o.i., dat hiermede een ervaren parlementariër bij Defensie aan het roer komt.

De heer Deckers brengt bovendien nog een ander fortuintje mee: den steun van de r.-k. partij. Het is vrij waarschijnlijk, dat een partij, die op militair gebied naar het Kamerlid Deckers placht te luisteren, de volgzzaamheid niet geheel zal verloochenen, nu deze gids zelf de teugels in handen nemen zal.

Tegenover Marine brengt deze keus een zekere bevrediging.

In sommige marinekringen wil men de samenvoeging der departementen wel eens beschouwen als een opzet van Oorlog, om Marine te veroveren. De verdrijving van Marine uit het huis aan het Voorhout heeft er toe bijgedragen om de gemoederen te verbitteren — hoezeer bij de wijze van uitvoering getracht is de pil te vergulden.

Nu dit inzicht eenmaal — zij het ten onrechte — bestaat, is er iets voor te zeggen om ditmaal een neutrale te belasten met de gezamenlijke leiding. Niemand zal bij den heer Deckers een voorkeur voor Marine of voor Oorlog veronder-

stellen. Wellicht vaart vooral Oorlog er niet slecht bij, dat er thans niet een minister is, die zijn neutraliteit nog bewijzen moet.... ten koste van Oorlog.

Wij meenen alzoo niet blind te zijn voor de voordeelen van deze keuze.

En daarbij fielen wij de persoonlijke eigenschappen van den heer Deckers nog buiten rekening.

Wie ook maar eenmaal met hem in aanraking is gekomen, zal zich steeds zijn voorkomende welwillendheid herinneren en zijn levendige opgewekte belangstelling. Op prettige overtuigende wijze weet hij immer zijn meening te verdedigen.

Er moge o.i. dan ook verwacht worden, dat deze minister in de Kamer „wat zal kunnen doen”. Of hij opgewassen zal zijn tegen de veelomvattende taak, zal uiteraard nog moeten blijken.

Veel zal daarbij afhangen van de wijze, waarop hij gesteund wordt of liever van de wijze, waarop hij zelf zich zal doen steunen.

De moeilijkheden liggen gezaaid op zijn weg. Een der grootste vormen de persoonlijke belangen, die bij elke hervorming betrokken zijn, terwijl hervormingen onvermijdelijk noodig zijn om leger en vloot op peil te brengen.

De heer Deckers heeft in de Kamer meermalen vooruitstrevende ideeën ontwikkeld”.

Departementsindeeling.

De a.-r. „Standaard” acht het begrijpelijk, dat minister Ruys de moeilijkheden van de kabinetsformatie niet wenschte te vergrooten door het vraagstuk van de departementsindeeling aan de orde te stellen.

„Was alles direct vlot geloopt en had rustiger afwerking kunnen plaats hebben, dan ware het allicht door den doortastenden kabinetsformateur in ernstige overweging genomen.

Terecht worden tegen bestending van den in 1922 geschapen toestand bezwaren gekoesterd.

De drang naar bezuiniging deed toen den wensch tot inkrimping van het getal ministers ontstaan.

Het heengaan van minister van IJsselstein werd destijds aangegrepen tot een nood-oplossing, die een geforceerde boedelscheiding van het ministerie van Landbouw, Handel en Nijverheid met zich bracht.

Landbouw werd bij Binnenlandsche Zaken gevoegd, terwijl Handel en Nijverheid bij het departement van Arbeid onderdak kregen.

Bovenmate zwaar is thans de bewindman van Arbeid, Handel en Nijverheid belast.

Dat daardoor Handel en Nijverheid in den druk komen, is een grief, die niet zonder reden meermalen werd geuit.

Veel wenschelijker zou het voor den geregelden gang der zaak zijn, indien de behartiging van de belangen van Landbouw, Nijverheid en Handel in de handen van één bewindman werd gelegd.

Veel meer harmonische verzorging van de drie takken der volkswelvaart zou daardoor mogelijk wezen, en weggenomen zou worden 't euvel, dat de gescheiden behandeling over twee departementen meermalen tot ernstige vertraging en wrijving

aanleiding gaf.

Kwam deze saamvoeging tot stand en werd dan tevens het departement van Buitenlandsche Zaken ontheven van de bemoeiing met enkele economische aangelegenheden, die te kwader uur in deze sfeer zijn gedragen, dan zou voor goed regeeringsbeleid betere waarborg worden geschapen.

De Begrafeniswet.

De r.-k. „Residentiebode” vestigde weer eens de aandacht op de wijze, waarop onze Begrafeniswet wordt toegepast en nageleefd:

„Volgens een arrest van ons hoogste rechtscollege den Hoogen Raad, is 't verbranden een strafbaar feit. Maar aangezien de redactie van de wet niet duidelijk aangeeft wie deswege vervolgd moet worden, kan geen strafvervolg worden ingesteld. Maar dit laatste neemt niet weg, dat het verbranden op zich zelf in strijd is met de wet en een volgens onze wet strafbare daad is.

Wie zich laat verbranden, wie het verbranden bevordert, wie er met zijn tegenwoordigheid zijn sanctie aan geeft, maakt zich schuldig aan een vergrijp tegen de wetten des lands.

Op deze gronden wonen tot heden ministers een crematie van wien ook niet bij.

Wie verordonneert, dat zijn lichaam verbrand moet worden, heeft geen recht op de belangstelling van vertegenwoordigers der regeering.

Maar wat hebben wij nu weer gezien?

In het crematorium te Westerveld werd het lijk verbrand van een der hoogste handhavers onzer wetten, den oud-procureur-generaal bij den Hoogen Raad mr. Noyon.

Bij deze verbranding voerde zijn opvolger in deze hooge functie, de man, die het allereerst in ons land geroepen is om de wetten te doen naleven, het woord, nog wel in zijn kwaliteit als procureur-generaal en luisterde op die wijze deze strafbare daad op.

Met hem waren verder aanwezig eenige raadsleden van den Hoogen Raad en andere vertegenwoordigers van onze rechtscolleges en van de Openbare Ministeries, die alleen reeds door hun tegenwoordigheid, deze toch in zich strafbare daad op die wijze met hun autoriteiten dekten.

Het wil ons voorkomen, dat wat hier weer gebeurde een ontoelaatbare daad is en de eerbied en het gezag voor onze wetgeving, ongetwijfeld moet ondermijnen.

Wanneer deze personen op die wijze onze wet saboteeren, hoe kunnen zij dan in andere omstandigheden van andere personen meer eerbied voor onze wetten verwachten?

Intusschen leert dit geval ook weer, hoe onhoudbaar feitelijk deze toestand met onze begrafeniswet geworden is.

En de komende regeering, ook al zal deze dan een extra-parlementair karakter hebben, zal 'n oplossing van dit vraagstuk zoo spoedig mogelijk ter hand moeten nemen.

Want de tegenwoordige toestand is een bespotting van ons gezag”.